

Aflysningen af Accidenser. Desto mere maa jeg paafønne den Støtte, som Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse har modtaget fra det ærede 2de Medlem for 7de Kreds (Bjerre) ved de særdeles sagtyndige Bemærkninger, han gjorde, navnlig om Forstellen mellem Accidenser og Ofre. Jeg kan, uden at skulle gaa nærmere i Detailler om dette Spørgsmaal, som blev saa udførlig belyst af det ærede Medlem, særlig fremhæve hans Bemærkning om, at Misfornøjelsen med den nuværende Ydelsesmaade af Accidenser næppe er saa stor, som det almindelig bliver paaستاet. Det er ganske vist ofte fremhævet, at Daabsoret er den Accidensydelse, der forarges mest, og jeg stal meget villig indrømme, at kunde man komme til at indbefatte dette under Aflysningen nu, saa vilde man derved være naaet ikke saa lidt videre. Men paa den anden Side ser jeg ikke, hvorledes man særlig skulde udsondre denne Accidensydelse fra de andre Accidenser uden at komme i Strid med de Principper, der have ført mig til overhovedet at udelade Accidensofrene fra Lovforslaget.

Det er fra det 5te kongevalgte Medlem (Steffensen) meget stærkt gjort gældende, at ved de tidligere Præstelønningslovsforslag, hvad enten de ere fremsatte fra Regeringens Side eller ved privat Initiativ, er Spørgsmaalet om Accidensernes Aflysning eller Bortfalden altid taget med, og at der deri er et Vidnesbyrd om, hvor ilde set denne Ydelse er. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret heri, og kunde man paa en nem og forsvarlig Maade komme bort fra denne Ydelse, ere vi bedst tjente dermed, men netop det, at Accidensernes Aflysning altid er sat i Forbindelse med Gennemførelsen af en Præstelønningslov, viser, at det maa have sine store Banfeligheder at komme bort fra Accidenserne uden netop i Forbindelse med en saadan Lov. Derfor er det fremhævet i Motiverne til Lovforslaget og ogsaa omtalt her i Salen, at det vilde være særdeles ønskeligt, om man kunde komme til en Præstelønningslov, men jeg for mit Bedkommende har ikke troet at kunne gaa til Udarbejdelsen af et saadant Lovforslag paa det nuværende Stadium. Grunden hertil er blandt andet den, at efter de forskellige Vidnesbyrd, som foreligge i Ministeriet, fra gejstlige Myndigheder, fra Landemøder og Kirkeraadet i Anledning af et foreløbigt Udfast til en Præstelønningslov, som er bleven udarbejdet i Ministeriet, er der i Præstestanden ikke noget fremtrædende Ønske om at komme til en Præstelønningslov. Man nærer store Betænkeligheder ved at gaa bort fra den nuværende Ordning og

komme ind paa en Ordning, som under alle Omstændigheder i Tidens Løb vilde kunne gøre Præstestandens Stilling for meget afhængig af Staten. Man ser meget godt de Banfeligheder i økonomisk Henseende, som nu gennemgaaende ere til Stede for Præstestanden, men mener, at man hellere maa underkaste sig Tidernes Tryk fremfor at udsætte Efterlægten for den Usikkerhed, som et Brud mellem Stat og Kirke maatte føre til. Naar man tidligere ogsaa fra Rigsdagens Side har næret stærke Ønsker om Gennemførelsen af en Præstelønningslov, saa har jeg den Opfattelse, at dette Ønske har været grundet i, at man har troet derved ikke blot at kunne opnaa, at de kirkelige Fonds fuldstændig skulle kunne bære Udgiften til Præsternes Lønning, men at der endogsaa skulde kunne indvindes et Overflud, som muligvis kunde komme Statskassen til gode. Deter, efter de Beregninger, der i den seneste Tid ere anstillede over Verdien af de til kirkelige Embeders Lønninger henlagte Ejendomme og Kapituler, langt fra Tilfældet nu. Det vil tværtimod blive nødvendigt for Statskassen at yde meget betydelige Tilflud, og om man end kan henvise til, at Folketinken støttes af Staten, og om man end ikke kan mistvibe om, at Staten altid vil komme Kirken til Hjælp, saa tør den nuværende Slægt dog paa ingen Maade svare for, hvad Eftertiden i saa Henseende vil dømme. For Resten stal jeg tilføje, at Spørgsmaalet om Udarbejdelsen af et Præstelønningslovsforslag paa ingen Maade er opgivet paa anden Maade, end at jeg for mit Bedkommende mener, at i alt Fald i Døbliffet er Tiden til Fremlæggelsen af et saadant Forslag ikke kommen. — Der er ogsaa blevet henvist til, at det mulig turde være den rette Ordning at adstille Ofrets Aflysning og Aflysningen af Accidenserne saaledes, at disse Ydelser til Skolelærerne faldt helt bort, i Forbindelse med Gennemførelsen af Skolelovsforslaget, væsentlig i den Form, som jeg har tilladt mig at forelægge det i det andet Ting, og som jeg har udtalt i Folketinget, ser jeg principielt ikke noget i Bejen for, at Accidenser og Ofre kunne bortfalde for Skolelærernes Bedkommende samtidig med Gennemførelsen af den ny Lønningsordning for disse. Men jeg har herved den Betænkelighed, at hvis paa den Maade Accidenser og Ofre skulde bortfalde for Lærernes Bedkommende, vil det mange Steder se endnu mere odiøst ud, end det maaft nu gør, at bibeholde Accidenserne for Præsternes Bedkommende. Vi vilde paa den Maade meget let komme til, at de afløste sig selv. Derfor har jeg troet, det var rettest at lade Lærerne